

ЗА КОЙ ЛИ ПЪТ си обещавам –
от утре вече ще съм друга!
По-трудно вече ще прощавам.
По-лесно ще е като губя.

По-вярно ще преценя всеки.
По-малко ще скърбя за другите.
Ще следвам лесните пътеки.
Ще се избавя от заблудите:

че дал ли си – ще получаващ,
добър ли си – добри ще са и с тебе,
че любовта е дар и Божя милост,
обичаш ли – то значи си потребен!

До корен ще изтръгна всички чувства
и ще ги хвърля в кофата за смет.
Да любиш без любов си е изкуство.
А да забравиш после – чист късмет.

Модерно е да вземаш без да даваш.
Да пиеш жадно, после да рушиш.
И ни доброто, нито злото да прощаваш.
Каква съм старомодна – я ме виж!

Затуй и днес отново обещавам!
Но реката тече към морето.
Да я върнеш обратно не става.
А и слънцето нощем не свети.